

Γιάννης Βαρβέρης

Ο ΛΑΙΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΛΩΜΗΣ

Ἐνῶ εἶχα τίς ἀφές μέ τό μέρος μου
 ἐνῶ τό χέρι μου πρόβαλε ὅπως τό πάθος
 μέσ ἀπ' τό μανίκι ἀργά
 νά φέρει τίποτε ψιχάλες στούς πόρους τοῦ βυθοῦ
 ἦρθε ἡ Σαλώμη ξάφνου
 ἔτοιμη πάλι νά σωθεῖ.

- Ὅλα τά πράγματα τῆς κάνω
 ἔχουν ἕνα λαιμό γι' αὐτό τό χέρι
 νά 'χει νά πνίγει κάτι τό πρῶι πού γίνεται ἡ φωνή
 νά 'χει νά πνίγει καί τό βράδν πού δέ γίνεται τίποτε.
 Σφλῆνωσες ἕνα ντέφι στό τσιγγάνικο λαρύγγι σου νά μέ πτοήσει
 ἀλλά τί νά πτοήσει ἀπό μιὰ θήκη μέσα σέ χοντρή παλτό;
 Ἔλα καλύτερα μαζί μου μέσ στίς τσέπες καί τίς φόδρες μου
 ὅλοι θά λένε τότε: νά ἔνας σοφός
 πού ἔκανε τόπο μέσ στό ροῦχο του.
 Ἔλα μαζί κι ὅπως-ὅπως βολέψου
 καί στήσε αὐτί καθῶς ἐγώ πατῶ τούς δρόμους
 τά βήματά μου τή φωνή τους ἀπό στήθους μάθε
 νά τή θυμηθεῖς τή νύχτα
 σά θ' ἀποκαλύπτεις τό λαιμό σου.
 Ἐνῶ τό χέρι θά προβάλλει ὅπως τό πάθος
 μέσ ἀπ' τό μανίκι ἀργά
 νά ξέρεις τήν κραυγή σου.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΩΣ

Γύρω ἡ γῆ καί τό φῶς χωρίς τό θόλο τους.
 Ἐγῶ βέβαια ὑπάρχω μέ μιὰ φουρκέτα στά μαλλιά
 δανεική τοῦ Βιβάλντι.
 Ὅμως ἀνάμεσα γῆ καί φῶς κάποιος πάνω σέ γόνδολα
 λικνίζει τά σκοτάδια.
 Ἔτσι μπράβο λέω
 νά παίξουμε ἐπιτέλους μ' ἀνοιχτά χαρτιά
 κι ὄχι μ' ἐσένα νά μπλοφάρεις μέ σημαδεμένες τράπουλες καί μέ διακόπτες
 κι ὄχι μέ σένα νά ξεθάβεις θαλασσί eye-liner
 κάθε 25η κι 28η ἀπ' τό βαρύ σεντούκι σου.
 Ἀλλά κείνος πάνω στή γόνδολα;
 Ἀμίλητος ὀρθώνεται ἀπ' τό βάθος
 θά 'ναι λέω ὁ 898
 μά ξάφνου κλείνουνε τά βλέφαρα τοῦ κόσμου ὀριστικά
 γιά νά μῆ δεῖτε μοναχά ν' ἀκούσετε
 τρομερός νά χύνεται σιδηρόδρομος ὀδοντωτός ὁ 444.
 Ἐκτοτε βέβαια ἐγῶ ὑπάρχω μέ τόν Βιβάλντι πάντα στή θέση του
 ἔτσι γιά νά ἐξηγῶ
 πῶς καί γιατί ὁ Ἄη-Γιώργης κάρφωσε τό φίδι
 γιά νά ἐξηγῶ πῶς κάρφωσε τό φίδι
 καί πῶς ἐκεῖνο τότε ξέρασε τό φῶς ἀπό τό στόμα του.